

ÁLARC MÖGÖTT.

Ígérted:

*Viszel magaddal üdvösségre,
Vagy hívsz, ha kell, a boldog kárhozatba.
De csak ígérted. És ki üdvre vitt,
Az nem Te voltál s más vitt kárhozatba.*

Vallottad:

*Úgy szeretsz, mint soha senki,
Tragédiák nagy, fojtó, mély tűzével,
Angyal-szeliden, sátánok hevével...
De csak sebezted.
És eljött az, ki mit se vallott,
De éreztem, hogy úgy szeret,
Ahogy Te sohasem szerettél!*

Tudom, miért volt:

A lelkemen csak győzelmet kerestél!

*Jól ismerlek, álarc-borított lélek!
Íme, — nem tudnál önmagad-feledten
Balcsillagú sorsommal szembeszállni,
Vallott szerelmed égis erő lángja
Nem tudna áldott otthon-tűzre válni.
Vad izgalmakra szomjas szenvedélyed
Nem tűrne nyugös, bús keserveket,
Nem bírna munkát, — súlyost! — gondot, könnyet,
Csalódást, bajt, meddő küzdelmeket.
Sem önmagadban mindent megalázni,
Szerelmedért a porba hullani,
Sem megszokni, hogy büszke föld lehajtsad,
Ha kívánom, ha így kell vallani!
Gyönyörbe, kéjbe, ó, tudnál temetni,
De szenvedő, bús, gond-tiporta asszony,
Könnyes szemü és halk szavú, türelmes, —
Ez több! Nagyobb! Ilyen tudnál-e lenni?
Hogy tudnál hűn gondot viselni rám?
S megérdemelni azt a szent napot,
Mikor a kettőnk véréből való vér
Azt mondaná Neked: „Anyám...“?*

Tichy Kálmán.